

**Καμιά
ψήφος
δεν πήγε
χαμένη**

ΔΟΚΙΜΗ

Αντιεξουσιαστική εφημερίδα

T.Θ.26050, T.K. 10022, ΑΘΗΝΑ

23 Οκτώβρη 1986

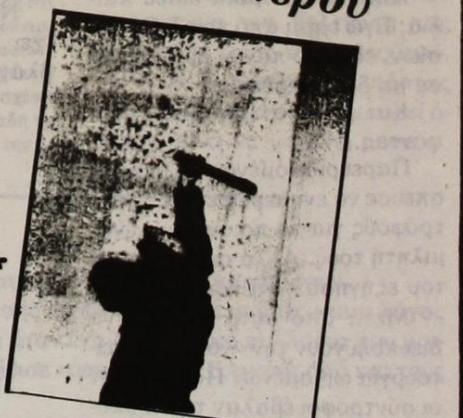
Αριθ. φύλ. 7 Δρχ. 100

η ψήφος
του σοσιαλιστή

η ψήφος
του αριστερού

η ψήφος
του αναποφάσιστου

**Ο επόμενος νεκρός —
ήταν απεργός σελ.3**

Ψυχιατρική
αλα
Ιταλικά

σελ. 14

ΛΕΥΤΕΡΙΑ
στον OMORI
σελ.13

Για τα
εναλλακτικά
κινηματα
σελ.4
Καταστολή στα νησιά
σελ.5

Κάτω από τη
δαμόκλεια σπάθη του
Δημοσιοϋπαλληλικού
κώδικα
σελ. 7

ΣΤΑ ΠΕΤΑΧΤΑ

ΠΕΡΙ ΠΑΣΟΚΙΚΗΣ νοησιαργίας (1)

Η αφίσα που έβγαλαν οι σύντροφοι στου Ζωγράφου για να θυμίσουν στους κατόπικους τις ημέρες και τα έργα της Δημάρχου των ΜΑΤ Φωφώς Σακελαρίδου λειτούργησαν σαν γκάλλοπ τόσο των ψηφοφόρων (μιας μερίδας τουλάχιστον σημαντικής) όσο και αρκετών μελών του κόμματος του δύοντος πράσινου ηλίου.

Το πόσο έχουν πέρασι τα σύμβολα φάνηκε από μερικούς που ενθουσιάζονταν βλέποντας τον ήλιο και νόμιζαν ότι η αφίσα ήταν του... ΠΑΣΟΚ.

Χαρακτηριστικά μια γυναίκα πλησίασε συνεργείο συντρόφων που κολλούσαν αφίσες και τους είπε:

— Μπράβο παιδιά, καλά κολλάτε εδώ. Μένει ένας δεξιός!!! Άλλα προσέξτε μη τις σκίσει!!!!

ΠΕΡΙ ΠΑΣΟΚΙΚΗΣ νοησιαργίας (2)

Αλλά, γεγονός είναι το πλησίασμα άλλου συνεργείου από γνωστό στο Δήμο χαφιέ και γλύφη της Δημάρχου. Είδε την αφίσα. Και μέσα σε έξαρση βλακείας — νόμιζε ο «άνθρωπος» ότι η αφίσα έκφραζε την ισχύ της Δημάρχου και άρα την ενίσχυε στην υπόληψη των δημοτών —, (η αφίσα έγραφε ΛΑΕ ΘΥΜΗΣΟΥ ΤΗ ΔΗΜΑΡΧΟ ΤΩΝ ΜΑΤ), ρώτησε:

— Παιδιά από πού είσθε;

Κάποιος σύντροφος απάντησε:

— Από δω. Είμαστε Αναρχικοί. Γελάκι ηλίθιο από τον χαφιέ.

— Καλά τώρα... Πέστε μου από ποια Τ.Ο. είσθε;

Ο σύντροφος κατάλαβε την νοημοσύνη του χαφιέ και άρχισε το δούλεμα.

— Είμαστε από τη Βι (κεντρικά του ΠΑΣΟΚ).

Έκπληξη του χαφιέ.

— Από τα κεντρικά είσθε παιδιά; Εγώ είμαι από την Τ.Ο. Ιλισίων, εδώ πιο πάνω, συμπλήρωσε με δουλοπρέπεια.

Και απομάκρυνθηκε γλείφοντας.

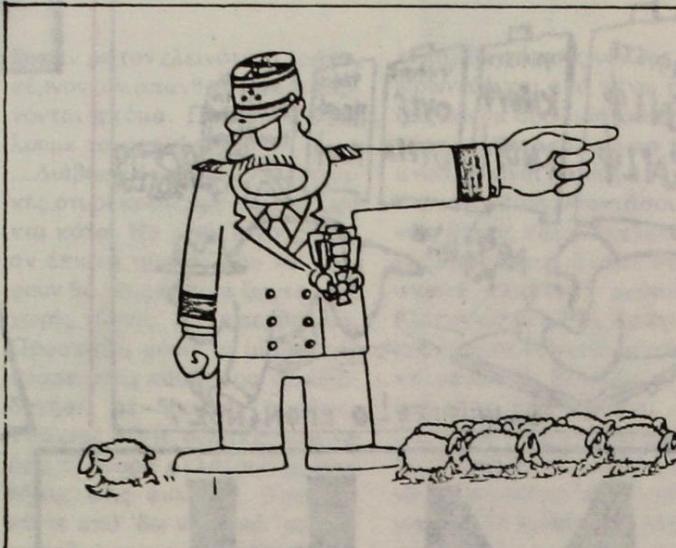
Παρερισκόμενος πολίτης έσπευσε να ενημερώσει τους συντρόφους για το ποιόν του συνομιλητή τους. Άλλα οι σύντροφοι του εξήγησαν ότι ήξεραν....

Μετά από αυτά και για να διευκολύνουν την «νοητική» λειτουργία ωρισμένων Πασοκάδων οι σύντροφοι έβαλαν την... υπογραφή ΑΝΑΡΧΙΚΟΙ στο τέλος της αφίσας.

ΣΥΝΟΔΕΙΑ

Οι μπανάνες στην αγορά πηγαίνουν συνοδεία αστυνομικών. Βοήθειά σας παιδιά!!

Πολλά μπορούμε να δούμε και να ακούσουμε απ' την «αγαπημένη» μας Τ.Β. Όμως το ανεπανάληπτο προβοκατόρικο

ΓΕΛΟΙΟΤΗΤΕΣ

Γέλιο μόνο μπορεί να προκαλέσει η συνέντευξη του Τασσιάκου που μπήκε στο σπίτι που κρυβόταν ο Ρωχάμης. Αφού αναφέρθηκε σε γνώστες ΚΑΡΑΤΕ που έσπασαν την πόρτα, και άλλα παρόμοια, έφτασε στην στιγμή της «σύλληψης».

Εκεί με προτεταμένο το όπλο (όλα αυτά τα είπε σε στυλ ζεν-πρεμει) είπε δήθεν στο Ρωχάμη: — Μη φοβάσαι, οι αστυνομικοί δεν είναι δολοφόνοι!

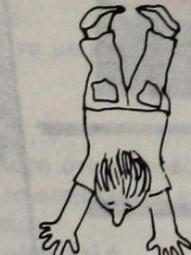
Το ξέρουμε Μελίστα!

Ο ΧΑΦΙΕΣ ΞΑΝΑΞΕΡΑΣΕ:

«Και γενικώς τα Εξάρχεια τάχω γραμμένα. Ξέρεις τα Εξάρχεια είναι το άλλοθι του κάθε βλαχάκου που πάει εκεί για νάχει επαφή με την πρέζα ή την τρομοκρατία»...

Το να καταλαβαίνει κανείς και να ομολογεί —έστω και καθυστερημένα— το ποιός ήταν στο παρελθόν, είναι δικαίωμά του. Το να βρίσει όμως και να λασπολογεί ένα χώρο που αποτελεί χώρο συνέλευσης αμφισβητιστικών ρευμάτων, αποτελεί πρόκληση, που δεν μπορεί να μείνει αναπάντητη.

Ντάνο, «Σου χει τύχει, Σου χει λάχει, να σε κυνηγάν οι βλάχοι!».

Δέκα χρόνια πριν, το Αμερικανικό Κολλέγιο κάνει μιά μελέτη πάνω στην κοινωνιοκοινωνική κατάσταση της Σκύρου, η οποία είναι εξαθλιωμένη. Μελετούν λοιπόν τρόπους για να την κρατούν στα χαμηλότερα δυνατά επίπεδα έτσι ώστε όταν οι φύλατοι στρατοκράτες ζητήσουν τα βόρεια χωράφια του νησιού, να τ' αποκτήσουν δίνοντας ένα ξεροκόμματο και εγένετο! Το βόρειο κομμάτι του νησιού καταλαμβάνεται από το μεγαλύτερο στρατιωτικό αεροδρόμιο των Βαλκανίων και το δεύτερο σ' έκταση της Ευρώπης.

ΧΤΕΣ ΉΤΑΝ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ

Πολλά μπορούμε να δούμε και να ακούσουμε απ' την «αγαπημένη» μας Τ.Β. Όμως το ανεπανάληπτο προβοκατόρικο

Συνδικαλισμός και «Γκρουπ 4»

«Ιδρύεται σωματείο Εργαζομένων στη γνωστή ιδιωτική επιχείρηση «Γκρουπ 4»... Το ΕΚΑ χαιρετίζει την ίδρυση του νέου σωματείουκαλεί όλους τους εργαζόμενους στην «Γκρουπ 4» να εγγραφούν σ' αυτό και υπογραμμίζει ότι θα συμπαρασταθεί άμεσα και αποτελεσματικά σε όποια επίθεση της εργοδοσίας». (ΕΛΕΥΘ. 24.9).

Συνδικαλισμός λοιπόν και γιά τα σκυλιά των εργοστασίων, γιά τους πιστούς φρουρούς των αφεντικών, γιά τα υποκατάστατα των μπάτσων, γιά τα όργανα της ιδιωτικής τάξης. Αύξηση των βασικών αποδοχών, χορήγηση επιδόματος ανθυγιεινής εργασίας — δέρνουν και κινδυνεύουν. Δίκαια λοιπόν το ΕΚΑ θα συμπαρασταθεί σ' όποια επίθεση της εργοδοσίας...

...Οι δύολοι φυλάνε τους δεσμοφύλακές τους. Ταξική συνέδηση και ταξικό μίσος — ένοντες έχασαμενές απ' τα κομματικά σκουλήκια του ΕΚΑ.

Κοινός

Κοινό υποψήφιο υποστήριξαν στην Βουλιαγμένη το ΠΑΣΟΚ και η Ν.Δ. το Γ. Κασιδόκωστα. Έχεις κανείς αντίρρηση για το ρόλο των κομμάτων απέναντι στο λαό;

Όσο για τα περί συμφιλίωσης αυτά είναι γνωστά. Οι χειραψίες και τα χάχανα φανερά ή κρυφά σε βάρος του λαού είναι γνωστά και αντιληπτά.

Εξ άλλου όλα τα γουρουνιά έχουν την ίδια μούρη. (Οργουνελ: Η φάρμα των ζώων).

«Το τελευταίο στοίχημα ενός πρώην αριστεριστή»

Με μεγάλα γράμματα στην Ελευθεροτυπία της Πέμπτης, 16 Οκτώβρη, διαβάζουμε:

«Λόγοκριναν ταινία του Ζηρίνη». Και αφού αγωνιώδως διαβάζουμε το εκτεταμένο άρθρο για να βρούμε τα λογοκρινόμενα φθάνουμε στο επίμαχο σημείο. Λογοκρίνονται οι λέξεις μαλάκας, μαλακίες και άλλες βωμολογίες στο σενάριο. Ο Ζηρίνης πάντως δηλώνει ότι θα φθάσει στην άκρως επαναστατική πράξη «να αδιαφορήσει για τον πουριτανικό ζήλο των αρχνιασμένων δημοσίων υπαλλήλων».

Η ταινία έχει τον τίτλο «το τελευταίο στοίχημα», έχει χρηματοδοτηθεί η συγγραφή του σενάριου με 400.000 και η παραγωγή με 20.000.000 από το Ελληνικό κέντρο Κινηματογράφου. Κατά τον Ζηρίνη πάντα η ταινία αναφέρεται στο «ψυχικό θρίλερ ενός παροπλισμένου πρώην αριστεριστή». Αυτοκριτική ίσως; Το «πρώην» είναι ενδιαφέρον. Για τον δε χρειάζεται να μιλήσουμε. Ας ετοιμάζουμε πάντως μερικά γιασούρτια από τώρα για την πρεμιέρα της ταινίας.

ΛΕΥΚΟ;

Το κόμμα διαχειρίσισης της ε-

ξουσίας εξαφάνισε από τα εκλο-

γικά τμήματα τα λευκά ψηφο-

δέλτια.

Η βλακεία των εξουσιαστών έφτασε στο σημείο να τους κάνει να ελπίζουν ότι η ψηφοφόροι αν δεν έβρισκαν λευκό θα ψήφιζαν κανονικά.

Κύνια που τους κούναγε.

Τα άκυρα δώσαν και πήραν. Το ποσοστό αποχής στον Α' γύρο αυξήθηκε. Και πού ακόμα... Δύσκολοι καιροί για πρίγκηπες!!!

ΕΠΙΚΙΝΔΥΝΟΤΗΤΕΣ

Από συνέντευξη του ΕΒΕΡΤ στην Ελευθεροτυπία (15.10.86): «Το '61 θεωρούσα τον κομμουνισμό επικίνδυνο. Σήμερα δεν τον θεωρώ επικίνδυνο».

Εμ' βέβαια μετά από τόσες πράξεις καλής θέλησης και μετά από μια μακρόχρονη θητεία συνεργασίας ακόμα και ο πιο δύσπιστος ΕΚΟΦιτς πείστηκε!

Υπομονή ΚΝΙΤΕΣ, σε λίγα χρόνια θα κάνετε καλή στρατολογία στο «κόμμα του λαού».

Πορτρέτο

Πορτρέτο του Βενιζέλου ζωγραφισμένο στο Παρίσι το Φεβρουάριο του 1919 από τον Ουίλιαμ Ορτέν δημοπρατείται στην τιμή των 3.500.000 δρχ.

Ο επομένος ΝΕΚΡΟΣ

ηταν ΑΠΕΡΓΟΣ

Όταν το περασμένο Νοέμβρη του '85 οι αναρχικοί συγκρούστηκαν με τις ένοπλες Κρατικές και παρακρατικές συμφορές στο Πολυτεχνείο, για τη δολοφονία απ' τους Μπάτσους του 15 χρονού Μιχάλη Καλτέζα, προειδοποίησαν ότι ο επόμενος νεκρός θα ήταν απεργός, αλλά η κοινωνία έμεινε απαθής και εχθρική. Οι εργατο-πατέρες κρατικο-συνδικαλιστές κατήγγειλαν τότε ως προβοκατόρικη την αγανάκτηση και την αντίδραση για την εν ψυχρώ δολοφονία, παίζοντας ανοιχτά το παχνιδί του Κράτους.

Το προηγούμενο Σεπτέμβρη, η δολοφονία του εργάτη Άγγελου Μαυροειδή, εργάτη της «προβληματικής» ΕΔΟΚ-ΕΤΕΡ, αποτέλεσμα κτυπήματος απ' τα ΜΑΤ συγκέντρωσης των εργατών της εταιρίας στο Μέγαρο Μαξίμου, πέρασε ανώδυνα για την έξουσία. Οι αντιδράσεις ήταν υποτονικές έως ανύπαρκτες. Γεγονός που προβληματίζει όσους ενδιαφέρονται για την αντίσταση στα εγκλήματα του κράτους και των αφεντικών. Μια αναφορά στις σημερινές συνθήκες και για τη κατάσταση των εκμεταλλευμένων και καταπιεσμένων θα επιχειρηθεί με το άρθρο αυτό.

Το περασμένο Οκτώβρη, δύτινα πάρθηκαν τα πρώτα οικονομικά μέτρα για τη «σταθεροποίηση» της οικονομίας, το Πασοκοκράτος έδειξε το αληθινό του πρόσωπο. Η διαχείρηση του καπιταλισμού απ' το ΠΑΣΟΚ δεν θα έφερνε τις καλύτερες μέρες του «σοσιαλιστικού» μικρο-αστικού «ευδαιμονισμού» και καταναλωτισμού, αλλά τη συγγή έκμεταλλευση, καταπίεση και εξαθλίωση των εργατών. Όσοι όμως πρόβλεπαν εργατικές αναταραχές και άργεις συγκρουσεις διαψεύτηκαν. Τα σχέδια και τα συμφέροντα των αφεντικών, ντόπιων και ξένων, πρωθύνται πιο αποτελεσματικά σήμερα απ' το εκσυγχρονισμένο Πασοκοκράτος απ' το αναχρονιστικό δεξιό κράτος για τους εξής λόγους κυρίως:

- 1) Η κοινωνική συναίνεση μεγάλων κομματών του πληθυσμού στη πολιτική του κράτους.
- 2) Η ύπαρξη μιας «αριστεράς», που ελέγχει και παζαρεύει το μεγαλύτερο τμήμα της εργατικής τάξης για τις πολιτικές (εκλογικές) επιδιώξεις της
- 3) Η επιβολή των κομμάτων και η κυριαρχία τους στα κοινωνικά προβλήματα και σ' όλες τις κοινωνικές διεργασίες, με αποτέλεσμα να κυριαρχεί η παθητικοποίηση, η απολιτικοποίηση, η απογοητευση, ο καταναλωτισμός και ο συντηρητισμός.

Σήμερα η καταστολή αναδεικνύεται κύριο στοιχείο της πολιτικής του Κράτους για την επιβολή των σχεδίων του, όταν η συναίνεση αρχίζει να έχει ρωγμές και να εκδηλώνονται αντιστάσεις.

Αυτή τη χρονιά είχαμε ενδιαφέροντα γεγονότα στον εργατικό χώρο, όπως:

Η απαγόρευση των απεργιών, με νόμο της βολής, για οικονομικά αιτήματα (η χούντα ακόμη, ανεχόταν απεργίες για οικονομικά αιτήματα), η διάσπαση της ΓΣΕΕ και διορισμός πισοκικής με γραμματέα τον υμνητή της χούντας Ραυτόπουλο (με τη βοήθεια του Αρκουδέα). Συνεχής επέμβαση της δικαστικής εξουσίας στις απεργίες με τον χαρα-

κτηρισμό τους ως παράνομες, απολύτες εργατών, κλείσιμο επιχειρησεων και αυξηση της ανεργίας. Είδαμε απεργούς να φυλακίζονται με το χοντρικό νόμο της πολιτικής επιστράτευσης, οι περιουσίες τους να κατάσχονται απ' τα αφεντικά, να ανέργονται υπερβολικά τα νοικία των σπιτιών, οι τιμές στα προϊόντα και οι τιμές στο ρεύμα, νερό, τηλέφωνο με αποτέλεσμα οι εργάτες να οδηγούνται στη εξαθλίωση.

Ακόμη είχαμε καταλήψεις εργοστασίων, όχι από εργάτες, αλλά από ΜΑΤ για να διαφυλαχτεί η ιδιοκτησία των αφεντικών.

Οι εργατοπατέρες κρατικο-συνδικαλιστές του Κ.Κ.Ε. προσπάθησαν να εκμεταλευθούν τις αντιδράσεις των εργαζομένων. Όμως οι εκτονωτικές συγκέντρωσης και πορείες όπως και οι αποσπασματικές απεργίες και στάσεις εργασίας δεν είχαν μαζική ανταπόκριση.

Οι ισχυροί ταξικοί αγώνες και οι άγριες συγκρουσεις που αναπτύχθηκαν τα πρώτα χρόνα της μεταπολίτευσης αποτελούν παρελθόν, γιατί υπονομεύτηκαν απ' τους εργατοπατέρες του Κ.Κ.Ε. κύρια, με αποτέλεσμα την αδιαφορία, την παραίτηση και τον ευνουχισμό της ταξικής συνειδήσης.

Η διαρκής αμυντική κατάσταση δημιουργεί τις προϋποθέσεις για τις συνεχίζομενες επιθέσεις του κράτους των αφεντικών στις εργατικές κατακτήσεις.

Όταν οι βιομηχανίες κλείνουν η μια μετά την άλλη, βλέπουμε τους εργάτες να κινητοποιούνται με κύριο αίτημα την παρέμβαση του κράτους για τη συνέχιση της μισθωτής σκλαβιάς.

Τι άλλο θα πρωθούσαν οι κρατικο-συνδικαλιστές απ' τη παρέμβαση του κράτους;

Η δολοφονία του Άγγελου Μαυροειδή απ' τα ΜΑΤ πέρασε χωρίς αντιδράσεις. Η παρουσία μας στη κηδεία και στη πορεία που ακολούθησε απ' την Καισαριανή στο Μέγαρο Μαξίμου, μας δημιούργησε απογοήτευση και αγανάκτηση. Είδαμε συνδικαλιστή του σωματίου να δίνει συνέντευξη στο ιδιωτικό δίκτυο του ακροδεξιού Καρατζαφέρη και να φοβάται να πει ότι είδε το Ματαζή δολοφόνο να σπρώχνει το Μαυροειδή. Η παρουσία των άλλων εργατών στην κηδεία ήταν ελάχιστη και το όλο κλίμα υποτονικό και απογοητευτικό. Στην πορεία του σωματείου της ΕΔΟΚ-ΕΤΕΡ, που ακολούθησε, η δολοφονία του εργάτη σχεδόν ξεχάστηκε και κυριάρχησαν τα οικονομικά αιτήματα των εργα-

τη λογική του εργατισμού, δηλαδή, ότι γίνεται απ' το «επαναστατικό υποκείμενο» (του προλεταριατού) το στηρίζουμε και το προωθούμε, δικαιώθηκε απ' τη συνέχεια της κατάληψης.

Το ΠΑΣΟΚ για να αμβλύνει τις ταξικές αντιθέσεις, προώθησε τη συμμετοχή των εργατών στις διοικήσεις των εργοστάσιων, μια πρακτική που το διεθνές κεφάλαιο έχει στηρίξει και προωθήσει. Με τη συμπαγνία των γραφειοκρατών συνδικαλιστών μπρόσεσε να καθιερώσει τη «κοινωνικοποίηση». Σε καμπιά επιχείρηση κανένα σωματίο ή συνδικάτο δεν αρνήθηκε έμπραχτα την παγίδα της συμμετοχής στη διοίκηση.

Ειδικά στο Δημόσιο τομέα (Υπηρεσίες) ο θεσμός της «κοινωνικοποίησης» βρήκε πιο πρόσφορο έδαφος να επιβληθεί. Ετοιμαίς δεν εκπλήσσεται γιατί δεν υπάρχει δυναμική αντίδραση, όταν στα συμβούλια της ταξικής συνεργασίας, που θεσμοθέτησε η κοινωνικοποίηση, (συνδικαλιστές, αφεντικά, υπάλληλοι του κράτους και μαζικοί φορείς) στηρίζουν αντιλαϊκά και αντεργατικά μέτρα.

Το κεφάλαιο στρέφει την προσοχή του σήμερα στις επενδύσεις νέας τεχνολογίας, όπου η αυτοματοποίηση και ο εκσυγχρονισμός δίνουν μεγαλύτερα κέρδη. Βιομηχανίες παραδοσιακές που απασχολούσαν πολλούς εργάτες οδηγούνται στη χρεωκοπία και το κλείσιμο τους, αποτέλεσμα του διεθνούς καταμερισμού της εργασίας και του σκληρού ανταγωνισμού του κεφαλαίου.

Σεις κλειδιά στα εργοστάσια, εκβιάζουν και τρομοκρατούν τους εργάτες, αναπτύσσουν χαριέδικους και απεργοσπαστικούς μηχανισμούς.

Αν σήμερα γίνουν δεκτοί οι σκληροί όροι του κεφαλαίου στη προβληματική «ΛΑΡΚΟ», (εντατικοποίηση της παραγωγής, απόλυτη 200 εργατών) αυτό θα βοηθήσει στην επιβολή τους σ' όλο το εργατικό κίνημα, ειδικά μετά τις δημοτικές εκλογές, διατάν κατ' απαίτηση του Διεθνούς Νομισματικού Ταμείου θα παρθούν πιο σκληρά μέτρα.

Η ανυπαρξία των ταξικών αγώνων, λοιπόν δημιουργήσει τη σημερινή κατάσταση, όπου κατητήσεις υπονομεύτηκαν και η συνεχίζομενη άμυνα βοηθάει στα σχέδια του ΠΑΣΟΚ και του κεφαλαίου να συνεχίσουν την επίθεσή τους προλεταρίους.

Η απουσία μιας συγκροτημένης επαναστατικής θεωρίας είναι κάτι παραπάνω από φανερή, ειδικά η απουσία της εμπειρίας από αγώνες καταλήψεων και αυτοδιαχείρησης και η αποδοχή οικονομιστικών αιτημάτων, διευκολύνουν το κράτος και τους κομματικούς λακέδες να θέσουν φραγμούς σε επαναστατικές πρακτικές.

Αν οι αναρχικοί σήμερα δεν βρίσκονται στη βιομηχανική παραγωγή, παρ' όλα αυτά μπορούν να προπαγανδίζουν την αυτοργάνωση των εργατών για την επαναστατική προοπτική την ανατροπή του καπιταλισμού. Για να μην αφήνεται ανοικτό το πεδίο στους κρατικούς και κομματικούς συνδικαλιστές να επιβάλλουν την ηττοπάθεια και την αδράνεια.

Η επέμβαση του Κράτους και του Τραπεζικού κεφαλαίου στις λεγόμενες «προβληματικές» επιχειρήσεις κύριο στόχο έχει να εκβιάσει μεγάλο κομμάτι της εργατικής τάξης με τον κίνδυνο της ανεργίας και να εξασφαλίσει την εντατικοποίηση της εκμετάλλευσης στο σύνολο της εργατικής τάξης, όταν μάλιστα ενισχύεται με τη παγίδα της συμμετοχής στη διοίκηση (άρα της καλύτερης οργάνωσης της εκμετάλλευσης).

Τα παλιά αφεντικά της «οικογενειακής» βιομηχανίας πλαισιώνονται από νέα, τεχνοκράτες και πουλημένους συνδικαλιστές για να μπορέσουν να ξεπεράσουν τη κρίση τους.

Σήμερα οι εργάτες στα εργοστάσια έχουν να αντιμετωπίσουν νέα αφεντικά, τους «παλιούς» συνδικαλιστές με το «αγωνιστικό» παρελθόν,

Για τα Εναλλακτικά Κινήματα

Τα τελευταία χρόνια εμφανίσθηκε και στον Ελλαδικό χώρο ένα είδος «εναλλακτικού» κινήματος. Παρότι η ύπαρξη τέτοιων κινημάτων, στο εξωτερικό κύρια, χρονολογείται για περισσότερα από 10 χρόνια, η εμφάνισή τους στην Ελλάδα ταυτίζεται με την εκλογική επιτυχία των Πράσινων στη Γερμανία. Άλλα και προγενέστερα, με την εμφάνιση του Ριζοσπαστικού κόμματος στην Ιταλία, υπήρξε μιά προσπάθεια να φτιαχτεί κάτι αντίστοιχο και εδώ χωρίς ιδιαίτερα αποτελέσματα. Την ίδια ουσιαστικά τύχη από άποψης αποτελεσμάτων έχουν και οι πρόσφατες μορφές πραγμάτωσης εναλλακτικού κινήματος στην Ελλάδα.

Αν χρειάζεται να εξετάσουμε τους «εναλλακτικούς» γενικά —γιατί σαν κίνημα δεν μπορούμε να πούμε ότι υπάρχουν— είναι γιατί η σχέση τους με τον αναρχικό-Αντιεξουσιαστικό χώρο παρουσιάζει μιά ιδιορρυθμία και παράλληλα δημιουργεί συγχίσεις που καλό είναι μέσα από τις εμπειρίες που υπάρχουν να μπορέσουμε να τις ξεδιάλυνουμε.

Η προέλευση

Οι εναλλακτικοί αποτελούν προϊόν της αποσύνθεσης του αριστεριστικού χώρου. Τα τελευταία χρόνια που η αποσύνθεση των αριστεριστών είχε συμπέσει με μιά υποχώρηση — ανασύνταξη του αναρχικού - αντιεξουσιαστικού χώρου και με την ταυτόχρονη ριζοσπαστικοποίηση διαφόρων στρωμάτων της νεολαίας, τα κομμάτια του αριστερισμού που όπως πάντα κατορθώνουν να διατηρούν μέσα από τις πιο ιδιορρυθμες συνθήκες την άθλια ύπαρξή τους, επιχείρησαν να παρουσιάσουν ένα καινούργιο πρόσωπο, ονομάζοντάς το εναλλακτικό κίνημα.

Η προσπάθειά τους αυτή στράφηκε κύρια προς τη νεολαία, γνωρίζοντας πολύ καλά, ότι παρουσιάζοντας ένα τέτοιο προσωπείο ριζοσπαστισμού-αντιεξουσιασμού, θα μπορούσαν να προσελκύσουν όσους είχαν διάθεση για δράση και παράλληλα είχαν απορρίψει τον αριστερισμό και τον κομματισμό. Αυ-

τή η στροφή σημαντικού κομματιού της νεολαίας προς τον αντιεξουσιαστικό χώρο, αλλά και γενικότερα κάποιων τμημάτων της κοινωνίας, έδωσε την ευκαιρία στον αποσυντεθειμένο αριστερισμό, να επεξεργασθεί ένα καινούργιο προσωπείο, εκμεταλλούμενο και τη σχετική εκλογική επιτυχία των πράσινων στη γερμανία, το προσωπείο του εναλλακτικού.

Η παρουσία αυτή βασίσθηκε σε δύο πρακτικές: Αφ' ενός το αγκάλιασμα του αντιεξουσιαστικού χώρου με φραστικές φανφάρες, (π.χ. οι αριστεριστές της ΡΗΕΗΣ στην πορεία του Πολυτεχνείου 83 έριχναν το σύνθημα «το κράτος δεν παίρνει αλλαγή, η μόνη αλλαγή του είναι η καταστροφή του», ενώ ταυτόχρονα, προσπάθησαν να δώσουν, μιά θεωρητική κάλυψη, με τη δήθεν συνέχεια του εναλλακτικού μέσα από το κίνημα των αυτόνομων του 1979 - 80, θεωρώντας τους εαυτούς τους σαν στοιχεία αυτού του κινήματος.

Η χρόνια αδυναμία του αντιεξουσιαστικού-Αναρχικού κινήματος για οργάνωση και δράση και η γενικότερη κατάσταση κοινωνικής και αριθμητικής μαζικοποίησης που δύνεται αυτή την αδυναμία, οδήγησε μέχρι τις μέρες μας σ' αυτή τη γενικότητα του λεγόμενου αντιεξουσιαστικού-ελευθεριακού χώρου όπου μέσα σ' αυτόν συμπεριλαμβάνονται Αναρχικοί-Αντιεξουσιαστές-ελευθεριακοί και ελευθεριαζόμενοι, τμήματα αριστεριστών και «εναλλακτικοί».

Οι τελευταίες εξελίξεις μέσα σ' αυτό το χώρο τόσο από την άποψη της κρατικής καταστολής όσο και σε σχέση με την επιλογή συγκεκριμένων πρακτικών, έδωσε κάποιες ουσιαστικές δυνατότητες ξεκαθαρίσματος μεταξύ αριστεριστών με το όποιο προσωπείο τους και των αναρχικών.

Όμως ο Αντιεξουσιαστικός-ελευθεριαζόμενος χώρος θα χρειασθεί πάρα πολλή πρακτική και συζήτηση για να μπορέσει να διαχωρισθεί σε εκείνα τα τμήματα του που θα του δώσουν και εκείνη τη δυνατότητα να γνωρίζει κανείς με σαφήνεια με ποιόν

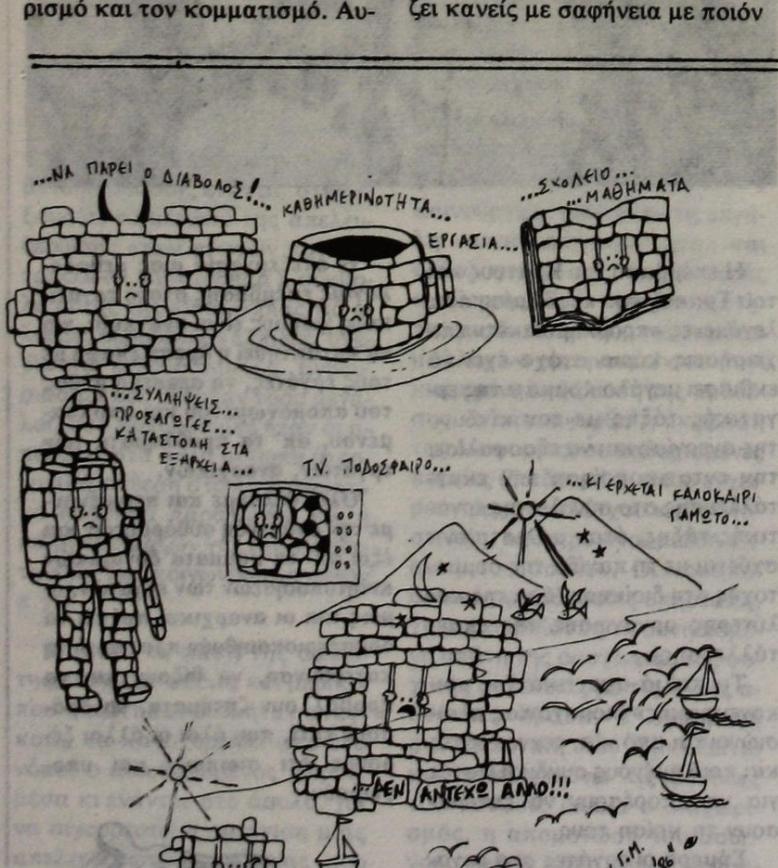
έχει να συνεργασθεί και τι έχει να αντιμετωπίσει.

Οι «εναλλακτικοί» σ' όλο αυτό το διάστημα μπόρεσαν να παραμείνουν μέσα στο χώρο μέσα από τις ιδιορρυθμίες που αυτός παρουσιάζει και παρουσιάζει δημιουργώντας μιά ακόμα μεγαλύτερη σύγχιση. Ο όρος «εναλλακτικοί» δεν χαρακτηρίζεται από μιά εναλλακτική πρόταση για την καλυτέρευση της λειτουργίας του — πράγμα που τους κάνει να συμπεριφέρονται σαν μικρομάγαζα απέναντι στα κομματικά σύμπερμαρκετ — όπως π.χ. εναλλακτικές μορφές ενέργειας απέναντι στην πυρηνική. Αυτό το τελευταίο παράδειγμα στο μέτρο που δεν βρίσκεται συνδυασμένο με μιά αντιεξουσιαστική-αναρχική πρακτική μέσα στις σημερινές συνθήκες, δεν είναι τίποτα άλλο από την πρόταση στα μονοπώλια να αλλάξουν τις μορφές χρησιμοποίησης της ενέργειας προς όφελός τους. Κάτι που σε τελική ανάλυση κάποτε το κράτος θα κάνει κι από μόνο του. Θα αλλάξει όμως η σχέση καταπίσεως και εκμετάλλευσης; Θα εξαφανισθεί η ύπαρξη των μονοπώλιων μέσα από τη χρησιμοποίηση ήπιων μορφών ενέργειας; Όχι βέβαια. Μιά τέτοια πρόταση δεν επιδιώκει τίποτα άλλο από το να παρουσιάσει μιά εναλλακτική λύση στη διατηρηση και διαιώνιση του κράτους.

Ο δανεισμός στοιχείων της αναρχικής θεωρίας από τους «εναλλακτικούς» και η διαστρέβλωμένη παρουσίασή τους συντελεί στην ακόμα μεγαλύτερη σύγχιση. Είναι απαραίτητο αυτή η σύγχιση να πάψει να υπάρχει. Οι εναλλακτικοί επιδιώκουν μέσω της πολιτικής επένδυσης να αποκτήσουν κάποια πολιτικά ερείσματα. Οι αναρχικοί προσπαθούν μέσα από τα κοινωνικά προβλήματα να αναπτύξουν τις εξεγερτικές τάσεις του κόσμου και μαζί με τον κόσμο να πρωθήσουν το αναρχικό κίνημα πρέπει πρώτα απ' όλα να αποφέύγουμε εκείνες τις φθοροποίες συνεργασίες και διαδικασίες, που στο όνομα της μαζικότητας συντελούν στη διαιώνιση του χάους και της ασάφειας και δεν πρωθούν εκείνες τις απαραίτητες κοινωνικές πρακτικές, που οδηγούν τον κόσμο στην άμεση σύγκρουση με το κράτος και τους μηχανισμούς του και στη συνειδητοποίηση της καταστροφής των εξουσιαστικών δομών της καταπιεστικής - εμπορευματικής κοινωνίας.

που δεν έχουν σκοπό να πρωθήσουν την κοινωνική σύγκρουση αλλά τον συμβιβασμό και την ηττοπάθεια, την εναλλακτική πρόταση στο κράτος και τους λακέδες του, από εκείνες τις ομάδες που ενώ μπορεί να χαρακτηρίζονται σαν εναλλακτικές (γυναικείες μειονότητες κ.λ.π.) έχουν μιά κοινή αντίληψη και πρακτική πάνω στο συγκεκριμένο πρόβλημα με τους αναρχικούς, πρωθούν την εξεγερτική τάση και τις κοινωνικές συγκρουσίες. Οι αναρχικοί δεν μπορεί να είναι αντίθετοι στις συνεργασίες με άλλα ρεύματα ιδεών στο μέτρο που οι πρακτικές μπορεί να συμπίπτουν. Μπορούν και πρέπει να είναι αντίθετοι με τις συμβιβαστικές και ηττοπαθείς τάσεις που ενώ παρουσιάζονται στο όνομα του αντιεξουσιασμού και του αρναρχισμού δεν έχουν καμιά σχέση μ' αυτόν. Δεν είμαστε αντίθετοι με την ύπαρξη τέτοιων ομάδων. Ούτε θα πρέπει να επιδιώκουμε τον παραμερισμό τους. Άλλα πρέπει να διαχωρίζουμε τη στάση μας και την πρακτική μας εκεί που πρέπει και θαν πρέπει. Γιά να μπορέσουμε να αναδιογνώσουμε το αναρχικό κίνημα πρέπει πρώτα απ' όλα να αποφέύγουμε εκείνες τις φθοροποίες συνεργασίες και διαδικασίες, που στο όνομα της μαζικότητας συντελούν στη διαιώνιση του χάους και της ασάφειας και δεν πρωθούν εκείνες τις απαραίτητες κοινωνικές πρακτικές, που οδηγούν τον κόσμο στην άμεση σύγκρουση με το κράτος και τους μηχανισμούς του και στη συνειδητοποίηση της καταστροφής των εξουσιαστικών δομών της καταπιεστικής - εμπορευματικής κοινωνίας.

«να κλείνεις τα μάτια σου ένοχα και το κορμί σου να σκεπάζεις με την πετσέτα του φόνου βογκώντας ανεπίσημα και υστερόβουλα»

ΕΝΑ ΜΙΚΡΟ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙΝΟ ΠΑΡΑΜΥΘΙ για όσους ΕΧΟΥΜΕ γυρίσει...

Μιά φορά κι έναν καιρό, ήταν ένα ιδρωμένο καλοκαίρι, που αν δεν ήταν καλοκαίρι, τότε ήταν ένα καγγελόχρωμο στρατόπεδο χρόνου, γεμάτο αντίσκηνα και πλατσουρίσματα στα κύματα, συμαιοστολισμένο με υπερβατικές αναζητήσεις και επαναστατικές μνήμες. Όλα κυλούνταν υπέροχα στο όμορφο στρατόπεδο. Οι συνειδητοφύλακες πιστοί στο καθήκον μοίραζαν κάθε βράδυ κόκκινο κρασί και τα μεσάνυχτα κάνανε έρωτα μαζί τους κάτω από την πανσέληνο. Το στρατόπεδο στο σκοτάδι γινόταν «ένα μικρό καράβι α-α-αταξίδευτο» πλανόμενο σε κουρασμένα τοπία με αρχαίους τάφους, σε ξεχασμένους κήπους με δέντρα αμαρτίας, σε στενά δρομάκια ερώτων, δίπλα σε γερμέ-

να κορμιά χαράς. Κι ακόμα με τις φωτιές πηγαίνανε μακριά χρεύοντας γυμνοί σε λίμνες με κύκνους και φίδια κι έπειτα ξαπλωμένοι κοιτάζουν το σκοτάδι που φέγγει τα σύννεφα με την άμμο. Κι όταν χάραζε, δροσιάς χάδι από τον πρώτο ήλιο κινούσε τη ζωή σ' ένα τεράστιο κοπάδι

Στη συναυλία του Β. Παπακωνσταντίνου που διοργάνωσε η νεολαία του ΑΚΕΛ, ΕΔΟΝ (αντίστοιχη της ΚΝΕ στην Ελλάδα) στα πλαίσια κάποιων φεστιβαλικών εκδηλώσεων με ψηφοθρησκής όμοιας παρα «ψυχαγωγικές» προεκτάσεις) έγιναν κάποια επεισόδια με τους περιβαχισμούς της εκδήλωσης.

Το αισιοδομείστο σ' όλη συντήρηση την ιστορία (αλλά όχι παράδοξο για την ΕΔΟΝ είναι πως πριν λίγους μήνες η νεολαία του κόμματος αυτού καθώς και το ίδιο το κόμμα είχε μια πάγια θέση που αναμοσάει χρόνια, για την αποκροσανατολιστική μουσική ροκ, αντιδραστική, ωμεριαλιστική!!! τον αμερικανικό τρόπο ζωής κ.λ.π. Αυτή λοιπόν τη θέση κάπου ήρθαν να την αναπέσουν αφού ο κόδιμος τους άρχισε να τους φεύγει κάτω απ' τη ποδιά τους ψάχνοντας για νέους τρόπους εκτόνωσης - αντιδράσης. Έτσι σε μια προσπάθεια μπάς και προλάβουν τα γεγονότα, εισαγάγοντας τις φίρμες (Παπακωνσταντίνου - Μπονάτος) γιά να κάνουν και λίγο ντόρο, με την «ροκ» κουδουνιάκια τους, βάζοντας ένα αρκετά διογκωμένο εισιτήριο (800 - 900 δρ.) για τα δεδομένα της Κύπρου. Αποτέλεσμα ήταν να βρεθεί ένας ίσως (ισως ο πιο αληθινός - αιθνετικός, σε σχέση με την πραγματικά πορεία) έξω από το στάδιο Γ.Σ.Ο. κυρίως λόγω χρημάτων. Εκεί κοντά, κάποιοι σύντροφοι μουράζαν κάποια οικολογική φυλλάδια σχετικά με τον Ακάμα (βλ. Δοκιμή Νο 5) που η μόνη σχέση που είχε στη συναυλία ήταν η μάζωση κάποιου κόδιμου μπορεί κάτιο πεις ή να κάνεις μαζί του. Τέτοιοι είδους γεγονότα σπανίζουν στην Κύπρο και σε φέρουν σε τέτοιο αδιέξοδο και μιζέρια που μπορεί να τη μετράς αν θα πας να δεις τον ... Νταλάρα ή (στην περίπτωση εδώ) τον Παπακωνσταντίνο και Μπονάτο. Κάποια στιγμή δύο ώρες που βρισκόντουν έξω απ' το στάδιο χωρίς εισιτήριο πηδάνε μέσα, τους τρέχουν οι μπράβοι της ΕΔΟΝ, τους πιάνουν ή μάλλον «συλλαμβάνουν» και τους βγάζουν έξω. Εκεί ένας σύντροφος ανοίγει συζήτηση - πηγαδάκι με τους οργανωτές για τη ξεφύλια τους «κόδιμους» ρεγκαζούμενους λαύρους που με τόσο κόσμο στη συναυλία και με τόσο ακριβό εισιτήριο δεν αφήνει να μποντάνε μέσα. Και τότε ρίχνεται για καυγά η αρδευμένη των Κυπριακών ΚΝΑΤ, με κάπια κοκκινές κορδελίτσες στο μπράτο όπους (σ' αντίθεση με ότι συμβαίνει συνήθως) αντί να δείρουν, τις τρών. Κι' αυτό μέσα από μια απόδοσην αντιδράση όλου αυτού του «λόλουμπεν» (περιθώριακο) κόδιμου που βρισκόταν απ' έξω, και αγανακτισμένος από τον φασιστικό τους (ούτε συζήτησαν καν) ενεργοποιηθεί μετά την παραδίση.

Μετά απ' όλα αυτά νοιώθαμε την ανάγκη να δώσουμε μια πληροφοριακή καταγγελική προκήρυξη για να μοιραστεί λιγες μέρες αργότερα σε μια ροκ συναυλία στη Λεμεσό. F.M.

ΟΙ ΝΕΚΡΟΙ ΑΣ ΘΑΦΟΥΝ ΤΟΥΣ ΝΕΚΡΟΥΣ ΤΟΥΣ ΟΙ ΖΩΝΤΑΝΟΙ ΑΣ ΞΕΘΑΨΟΥΝ ΤΑ ΚΟΥΦΑΡΙΑ ΤΟΥΣ

Το ότι βρισκόμαστε σήμερα σε μια Ροκ συναυλία μπορεί να σημαίνει διάφορα πράγματα. Μπορεί να σημαίνει ότι ψάχνουμε για μια διέξοδο στη καθημερινή σχιζοφρένεια του σχολείου, της οικογένειας, της δουλειάς, του φασισμού του στρατού. Μπορεί να σημαίνει ότι βαρεθήκαμε να ακούμε καθημερινά για το νέο έγγραφο Κουεγάρ και τα προβλήματα διάθεσης των γαλακτοκομικών προϊόντων. Μπορεί να σημαίνει ότι ψάχνουμε για κάποιες ριζοσπαστικές λύσεις ή απλά αντιδρούμε για να αντιδρούμε στην ισοπέδωση της προσωπικότητάς μας, στην εθνικιστική υστερία και στο πολεμικό κλίμα που έντεχνα καλλιεργείται από τους κάθε λογής στρατοκάρτες και πολιτικάντηδες.

Και δεν είναι τυχαίο το ότι η νεολαία όλου του κόσμου - το πιο ζωντανό κομμάτι της κοινωνίας επειδή ακριβώς βρίσκεται σε συνεχή κατάσταση εξέγερσης ενάντια στο μίζερο τρόπο ζωής που της έχουν επιβάλει - στρέφεται στην ανταρσία κάθε φορά που καλλιεργείται ένα τέτοιο ψυχροπολεμικό κλίμα. Στην Αμερική και Ευρώπη του '60, την εποχή του ψυχρού πολέμου και του πολέμου του Βιετνάμ, οι νέοι αγανακτισμένοι από την αθλιότητα της μεταπολεμικής κοινωνίας της «αφθονίας» και της κοιμησιακής της κουλτούρας, ξεσηκώθηκε ενάντια της αντιπαραθέτοντας το δικό της τρόπο ζωής: το Ροκ. Διότι Ροκ δεν είναι απλά και μόνο μουσική, είναι πάνω απ' όλα τρόπος ζωής που μπορεί σήμερα να εκφραστεί μέσα από τα διάφορα μουσικά ρεύματα, είτε πρόκειται για τη «κλασσική» Ροκ του '60, είτε για τη Πανκ ή τη νιου-γουένη. Το κοινό σ' όλα αυτά είναι η ριζοσπαστικοποίηση του κόσμου που ακούει, βλέπει, πάιζει, αισθάνεται, ντύνεται, συμπεριφέρεται και γενικά βιώνει τη ροκ σαν μια μουσική απελευθερωτική, ερωτική, αντικομφορμιστική, αντιπολεμική, αντιρατσιστική ακόμα και σαναντιπυρηνική όπως εκφράστηκε μέσα από τα ανάλογα κινήματα. (Ροκ ενάντια στο Ρασισμό κ.λ.π.). Φυσικά ο κίνδυνος εμπορευματικοποίησης αυτής της «κατάστασης» και η προβολή διαφόρων καταναλωτικών προτύπων και ειδώλων μέσα απ' αυτή υπάρχει πάντα, πράγμα που αποδείκτηκε πάρα πολλές φορές.

Σήμερα στη Κύπρο του μεταπολεμικού οικονομικού «θαύματος» το ότι κάποιοι δεν τη βρίσκουν με την αποβλακωτική και αντιερωτική μουσική των Ντίσκο και των μπουζουξιδικών (το μωρό, το μωρό, το μωρό, το μωρό κλπ.), το ότι έχουν μακριά μαλλιά ή θέλουν να σοκάρουν κρεμμώντας στ' αυτιά τους σκουλαρίκια, το ότι κάποια ερασιτεχνικά ροκ συγκροτήματα κάνουν δειλά-δειλά το πρώτα τους βήματα, οι κάποιες σκόρπιες συναυλίες και ταυτόχρονα όλη αυτή η υστερική επίθεση ενάντια σ' αυτούς τους «αλήτες», τους «χούλιγκαν», τους «καμικάζι», τη «νεολαία του χάλασε», τόσο από τη μεριά του κράτους και της αστυνομίας, όσο και από ΟΛΑ ανεξαιρέτως τα πολιτικά κόμματα και το τύπο, όλ' αυτά αποδεικνύουν ότι επιτέλους άρχισε να καλλιεργείται μια νέα αυτόνομη νεανική κουλτούρα, που μπορεί αρχικά να φαίνεται ξενόφερη (και τι έγινε;) αλλά που μπορεί στην εξέλιξη της να αφομοιωθεί και να αποκτήσει μια δική της δυναμική. (στο κάτω-κάτω πόσο ντόπιας παραγωγής είναι η κουλτούρα του «Ντάλλας» ή του «ευχάριστου χαζόβραδου»).

Εκτιμώντας αυτή τη κατάσταση η ΕΔΟΝ που μέχρι χθες το έπαιξε «επιστροφή στις ρίζες» και «μάθετε Κυπριακούς χορούς», με μια απόφαση του πολιτικού της γραφείου, από τη μια μέρα στην άλλη αποφασίζει ότι η POK δεν είναι πια «Αμερικανικός τρόπος ζωής» αλλά μπορεί να λειτουργήσει και σαν μέσο προσέλκυσης νέων 18άρηδων ψηφοφόρων, σε μια προσπάθεια της να καπελώσει μια κατάσταση που σίγουρα άρχισε να ξεφεύγει από τον έλεγχο της όπως και από τον έλεγχο οποιουδήποτε άλλου κόμματος. (Τώρα το πόσο Ροκ είναι ο β. Παπακωνσταντίνου!!! τη στιγμή που στον Ελληνικό χώρο λειτουργεί ένα μεγάλο υπόγειο ρεύμα Ροκ, με δεκάδες συγκροτήματα που εκφράζουν κάποιο «χώρο» και που δεν έχουν μπλέξει στα κανάλια των εταιρειών και του σταρ-σύστεμα — άρα είναι άγνωστοι εδώ — αυτό είναι κυριολεκτικά μια άλλη υπόθεση).

Πάντως τα επεισόδια έχω από το ΓΣΟ κατά τη διάρκεια της συναυλίας του Παπακωνσταντίνου απόδειξαν:

— Ότι οι ΕΔΟΝΙΤΕΣ — όπως και κάθε προβατοποιημένος οπαδός — έχουν ένα μόνο τρόπο να επιβάλλουν τις απόψεις τους: το ξύλο (επιβεβαιώνοντας το χριστιανικό «το ξύλο βγήκε από τον παραδείσο»).

ΟΤΑΝ ΤΑ ΟΡΓΑΝΑ ΚΑΤΑΣΤΟΛΗΣ ΑΝΑΛΑΜΒΑΝΟΥΝ ΝΑ ΟΡΓΑΝΩΣΟΥΝ «ΤΑ ΜΠΑΝΙΑ ΤΟΥ ΛΑΟΥ»

Όσοι φέτος το καλοκαίρι αποφάσισαν να πάνε σε κάποιο νησί για να «ξεσκάσουν» να «ξεφύγουν» από την τσιμεντούπολη, θα διαπίστωσαν ότι η καταστολή δεν παίρνει άδεια, ούτε ξέρει από διακοπές.

Όσα ακολουθούν είναι μια προσπάθεια να καταγραφούν όσα είδαμε και ακούσαμε καθώς και μια σύντομη αιτιολόγηση του φαινομένου.

Από την αρχή του καλοκαιριού και με το πρόσχημα των ναρκωτικών που «ρέουν στους δρόμους των ελληνικών νησιών», ένα πλήθος μπάτων, ειδικών και μη δυνάμεων κατακλύζουν τα νησιά του Αιγαίου κυρίως.

Από τον πρώτο κι όλα καιρό φαίνονται τα πραγματικά τους καθηκόντα, να καταστέλλουν και να καλουπώσουν κάθε ένα που έχει ένα διαφορετικό και κυρίως αντιεμπορικό τρόπο να βιώσει τις διακοπές του.

Ακολουθούν μια σειρά μέτρων όπως: Απαγόρευση να κοιμάσαι στην παραλία, σε μέρη που υπάρχει κάμπινγκ. Οι συνέπειες για τους παραβάτες ποικίλουν ανάλογα... τη φάτσα του καθενός και τη συμπεριφορά του απέναντι στα δρόγανα, από ένα

χιλιάρικο πρόστιμο μέχρι άγριο ξύλοδαρμό και «απέλαση» από το νησί. Στα κάμπινγκ, που οι τιμές τους είχαν ανέβει κατακόρυφα, σου κρατούσαν την ταυτότητα για διάστημα άμενες σ' αυτά παρά το αντίθετο του νόμου.

Αν τώρα τύχαινε να πας να ζητήσεις την ταυτότητά σου λίγες ώρες μετά την παράδοση για κάποιο λόγο, θα σου έλεγαν ότι

Τα βράδια στα μπαρ που συνάντει η νεολαία, συνεχής η παρουσία των μπάτων και των ΜΕΑΤζήδων που, αφού κατεβάζαν 2-3 ποτά έκαναν και μερικές προσαγωγές στο τμήμα για παραδειγματισμό ή «για να σπάσει ο τσαμπουκάς» όπως χαρακτηριστικά έλεγαν.

Ας δούμε τώρα πια η συμπεριφορά των κατοίκων σε όλη αυτή την κατάσταση και πού,

<img alt="A black and white cartoon illustration depicting a scene of drowning or drowning prevention. In the center, a person is drowning in water, with their head above the surface. Several other figures are gathered around the water's edge, some appearing to be in boats

συνέχεια από σελ. 5

χή και συντονισμένη κρατική προπαγάνδα περί ναρκωτικών, ή όπου για τουριστικούς λόγους δεν έπρεπε να βγει αυτή η «βρώμα», επιστρατεύσαν το μόθο των εξαρχείων, λέγωντας ότι «ορδές αλλοφρόνων νέων, με ξένα πρότυπα θέλουν να κάνουν το νησί εξάρχεια».

Έτσι τονώθηκε το έμφυτο, του έλληνα μικροαστού, ο χαριδισμός, έβλεπες αλλού δεκάδες Σαΐνιδες να ψάχνουν σε κάθε γωνία για να βρουν τα ναρκωτικά, κι αλλού ξεσκάνουν λαϊκές εξεγέρσεις εν ειδεί απελευθερωτικών αγώνων, για να δώξουν από το νησί όσους θέλουν να το κάνουν εξάρχεια.

Το γιατί αυτή η έξαρση της καταστολής φέτος στα νησιά είναι εύκολο να κατανοθεί αν λαζαβουμε υπ' όψι μας δυο παράγοντες
α) την μείωση του τουριστικού συναλλάγματος
β) τις γενικότερες επιλογές του κράτους και του κεφαλαίου.

Ο πρώτος ανάγκασε το κράτος να επέμβει ώστε ο κάθε ένας που πηγαίνει για διακοπές να αναγκαστεί να ξοδέψει και την τελευταία του δραχμή και προπαντός να ακολουθήσει τη λογική της ανταλλακτικής αξίας και του εμπορίου, για να μην δυσανασχετόνων δύο αυτοί, που μετέτρεψαν κάθε γωνία σε τουριστικό μαγαζί (ξενοδοχεία, σουβενίρ, κάμπινγκ).

Ο δεύτερος παράγοντας έχει να κάψει με την νέα οικονομική πολιτική του Κράτους που θέλει, μέσα από μια τελευταία ευκαιρία, να βάλει και το ελληνικό τμήμα του διεθνούς κεφαλαίου στα κέντρα λήψης αποφάσεων του καπιταλισμού, καθώς και την εισαγωγή της νέας τεχνολογίας.

Για να επιτευχθούν όμως αυτά πρέπει, μια και θα στηριχτούν στις πλάτες του προλεταριάτου, να ελέγχεται κάθε πτυχή της κοινωνικής ζωής και ιδιαίτερα αυτών που έχουν μια διαφορετική άποψη, τρόπο ζωής και δράσης από το σύνολο της κοινωνίας. Όλα αυτά γιατί ξέρουν ότι σε περιόδους μετασχηματισμού η παραμικρή σπίθα φέρνει την έκρηξη.

Διο απαντήσεις τώρα, μια σε αυτούς που λένε δεν βαριέσαι χρειαζόταν μια επέμβαση στα νησιά», «το κακό είχε παραγίνει», «να πάσουν και κανένα εγκλεζάκι που νομίζει ότι μπορεί να κάνει ότι θέλει», ή ότι «στο νησί που πηγαμαι εμείς ήταν όλα εντάξει».

Και μια δεύτερη σ' αυτούς που επιβούλευνται τον πόθο μας να ζήσουμε ελεύθεροι επιβάλλοντας σιγή νεκροταφείου σε κάθε κοινωνικό χώρο.

Στους πρώτους το μόνο που μπορούμε να ευχθούμε είναι μια καληνύχτα μιας και είναι μακριά νυκτωμένοι οι άνθρωποι.

Όσο για τους δεύτερους, τους συμβουλεύοντας να μαζέψουν γρήγορα τα μαντρόσκυλά τους γιατί ο μπόγιας θήγκε ήδη στο σεργιάνι και ούτε αστιεύεται, ούτε χάρες κάνει.

Μερικές σκέψεις με αφορμή την τροποποίηση του Κώδικα Ποινικής Δικονομίας

Πάει πολὺς καιρός από τότε που ανακοινώθηκε δημόσια ότι επίκειται τροποποίηση του Κώδικα Ποινικής Δικονομίας χωρίς μέχρι σήμερα να υπάρχει τίποτα νεώτερο. Κάποια επιτροπή «έγκριτων νομομαθών» (διάβαζε γραφειοκρατών) αφού πήρε κάποιες —άγνωστες στον υπόλοιπο κόσμο— πολιτικές κατευθύνσεις, κατατρίβεται με τα τεχνικά ζητήματα. Ο περισσότερος κόσμος άλλωστε ούτε καν ξέρει την ύπαρξη αυτού του κώδικα, την αισθάνεται όμως, όταν συλληφθεί, ανακριθεί, δικασθεί ή καταδικασθεί. Όμως ο Κώδικας Ποινικής Δικονομίας (Κ.Π.Δ.) δεν είναι και τόσο «ανώδυνος», μια σύντομη παρουσίαση αυτού που ισχύει σήμερα, μπορεί να δείξει χοντρικά μερικές από τις πιο ενδιαφέρουσες πλευρές του.

Ο Κ.Π.Δ. ή αλλιώς ο Ν. 1493/17-8-1950 είναι ένας μετεμφυλιακός νόμος, που φυσικά αντανακλούσε τους συσχετισμούς της περιόδου που ψηφίστηκε. Όμως δεν ήταν τόσο άθλιος, όσο είναι σήμερα. Απευθυνόταν σ' έναν κόσμο που μερικά χρόνια πριν είχε γνωρίσει τα λαϊκά δικαστήρια αλλά και τα έκτακτα στρατοδικεία και έπρεπε με κάποιον τρόπο να πετύχει τη συναίνεση του στην αυταρχική δικαστική εξουσία που οικοδομούσαν οι κυρίαρχες πολιτικές δυνάμεις εκείνης της περιόδου. Έτσι ο Ν. 1493/50, πρόβλεπε μια καριτούρα λαϊκής δικαιοσύνης, με τα αμιγή ορκωτά κακουργοδικεία, όπου η απόφαση έβγαινε μόνο από την ψήφο των ενόρκων. Άλλα και σε άλλα σημαντικά ζητήματα ο Κ.Π.Δ. ήταν αρκετά προσεγμένος, ώστε η δικαστική αυθαιρεσία να μην είναι ιδιαίτερα προκλητική. Έτσι μ' αυτή του τη διατύπωση, πέρασε στην πράξη, αλλά και στη συνείδηση του κόσμου, σαν σύνολο δίχως τροποποίησης μέχρι το 1970, που με τις τροποποίησης της χούντας (Ν.Δ. 790/70, Ν.Δ. 804/1971 και Ν.Δ. 1160/72) ο Κ.Π.Δ. έδειξε μια εικόνα πιο ξεκάθαρη. Τα αμιγή ορκωτά κακουργοδικεία, έγιναν μικτά με πλειοψηφία τους δικαστές. Μπήκαν ακόμα περισσότερες φορές φράσεις όπως «το δικαστήριο δύναται», ή «το δικαστήριο δικαιούται» ή «ο εισαγγελέυς δικαιούται κατά την κρίση του» κ.λπ. Είναι χαρακτηριστικό το γεγονός ότι όλες αυτές οι τροποποίησης ισχύουν απόφιες μέχρι σήμερα. Μάλιστα με νόμο της Ν.Δ. επεκτάθηκε η συνοπτική διαδικασία του αυτόφωρου σε όλα τα πλημμελήματα (Ν. 410/76) ενώ μέχρι τότε ίσχυε μόνο για τα «ψιλά». Παράλληλα από το 1973 και μετά έγιναν και κάποιες άλλες εξωραϊστικές τροποποίησης, όπως ο Ν. 1128/81 για την προσωρινή κράτηση κ.λπ., που δεν διαφοροποιήσαν ούτε στο ελάχιστο την ουσία.

Αυτή ακριβώς η ουσία είναι που γίνεται άμεσα αισθητή από οποιονδήποτε πέσει στα χέρια των οργάνων της κρατικής καταστολής. Είναι φυσικά αυταπάτη να ψάχνει κανές για αποτελεσματικούς μηχανισμούς εγγύησεων και καταλόγους απαράβατων δικαιωμάτων του κατηγορούμενου. Όμως αυτό δε σημαίνει ότι μας αφήνουν αδιάφορους τα όλα και πιο διευρήμενα

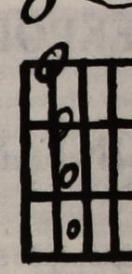
δικαιώματα αυθαίρετης παρέμβασης του καταστατικού μηχανισμού στην προσωπική μας ζωή, ότε πολύ περισσότερο η νομιμοποιημένη αστυνομική αυθαιρεσία (τρομοκρατία) ενάντια στον όποιον κατηγορούμενο. Το ποινικό μέρος της κρατικής καταστολής αδιάφορο αν στρέφεται ενάντια στον πολιτικό ή τον ποινικό κρατούμενο, αποτελεί μια ενιαία λειτουργία παρά τις επιμέρους διαφοροποίησεις. Αυτή η ενιαία λειτουργία περιλαμβάνει το έγκλημα στο ένα της μέρος (τι είναι εγκληματικό και πόσο) τη διαδικασία στο δεύτερο (δίωξη, ανάκριση, δίκη, απόφαση) και την έκτιση της ποινής στο τρίτο (φυλακές, αναμορφωτήρια, ψυχιατρεία κ.λ.π.). Τα τρία αυτά κομμάτια δε χωρίζονται από κάποια στεγανά, ότε πολύ περισσότερο λειτουργούν ανεξάρτητα το ένα από το άλλο. Ο εισαγγελέας π.χ. ο νομοθετημένος δικαστικός προϊστάμενος της αστυνομίας, δεν έχει μόνο την εποπτεία της ανάκρισης, αλλά και την εποπτεία στην εκτέλεση των ποινών. Ειδικά στην Ελλάδα, με το σύστημα που ισχύει, ο εισαγγελέας παίζει έναν καθοριστικό ρόλο στην όλη δικαιασία. Μπορεί ν' αποφασίζει για την κράτηση ή την παράση της κράτησης ενός ανθρώπου, που σημαίνει όχι απλά περιορισμό της προσωπικής του ελευθερίας, αλλά ότι τον παραδίνει για μικρότερο ή μεγαλύτερο χρόνο στις «περιποιήσεις» της αστυνομίας, μέχρι που «να τα ξεράσει όλα» και να «ομολογήσει» πολλές φορές ακόμα και πράξεις που δεν έκανε, για ολοκληρωθεί έτσι η ανάκριση, της οποίας έχει την «υπέρτατη διεύθυνση»...

θα σημαίνει ότι δεν έκανε καλά τη δουλειά του, γιατί η δουλιά του είναι να βρίσκει ενόχους και πολλές φορές ακόμα και εκεί που δεν υπάρχουνε...

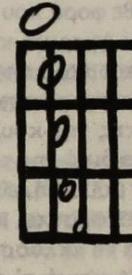
1 Σ ΔΟΥΜΕ ΤΩΡΑ
ΤΟ 2^η ΟΡΙΖΟΝΤΙΟΣ

2 ΗΠΟΙΟΣ ΣΚΟΤΩΝΕΙ
ΜΕ ΜΙΑ ΤΟΥ ΛΕΞΗΝ

3 ΓΡΑΦΗΜΑΤΑ; ΟΚΤΟ...
ΗΠ 2? ;j;j...

4 ...ΒΥΡΗΚΙ!!!
ΔΙΚΑΣΤΗΣ.

ΣΤΟΥ ΖΩΓΡΑΦΟΥ: ΣΤΡΟΦΗ ΤΟΥ «ΕΚΛΟΓΙΚΟΥ ΣΩΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣ ΤΑ ΔΕΞΙΑ»;

Ασχήμα τα μηνύματα των καιρών. Δύσκολοι καιροί για τους γραφειοκράτες του ΠΑΣΟΚ. Το πουλάκι της εξουσίας τσίου-τσίου φλερτάρει με τη προγόμνεια αφεντικά του. Οι επιβήτορες της εξουσίας αρχίζουν πιο να μην πείθουν. Αφού όλη τους η «αγωνιστικότητα» κατευθυνόταν στο να πείσουν το κόσμο να διαλέγει «καλούς διαχειριστές», επόμενο ήτανε τώρα να εισπράττουν το αντίτιμο της πειθούς τους. Αυτές τις μέρες ανάβουν φωτιές στα τραπέζια των διαπραγματεύσεων.

Επί «στρογγύλης τραπέζης» τα κόμματα δίνουν και παίρνουν, πουλάν και αγοράζουν. Κύριος γνώμονας αυτών των ανταλλαγών, για όλους είναι ΕΝΑΣ:

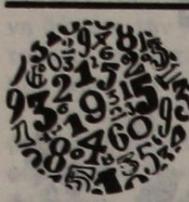
ΤΟ ΠΩΣ ΟΙ ΛΙΓΟΙ ΘΑ ΔΙΑΦΕΝΤΕΥΟΥΝ ΤΟΥΣ ΠΟΛΛΟΥΣ

Τί Λωζάνη, τί Κοζάνη!

Τί Πλαστήρας, τί Παπάγος!

Τί «αλλαγή», τί «απαλλαγή»!

ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΣΑ ΤΟΥ 1986: Τα πεζοδόρια και οι αγώνες, οι φυλακές και οι εξορίες, το αίμα των αγωνιστών μας, εξαργυρώνονται με θώκους στη βουλή και τους Δήμους.

«ΜΕ ΤΟΝ ΤΡΟΠΟ ΤΟΥ ΔΗΜΟΣΙΟΥ ΥΠΑΛΛΗΛΟΥ.

Το λέει ο νόμος

...

Το λέει ο νόμος επικυρώνεται με διάταγμα προεδρικό

28 Αυγούστου του '78.

Το λέει ο νόμος

Εμείς, δι το νόμος ορίζει ασφαλώς δι το, εφόσον και όταν όπως, οπόταν και αν

Αυτό, αγαπητέ μου, ασφαλώς αυτό που ο νόμος ορίζει σαφώς». (Από την ποιητική συλλογή «Θραύσμα αριθμός 53» της Τ. Καραγεωργίου)

7.4.51. Έχουν περάσει σχεδόν 2 χρόνια απ' το λουτρό αίματος που εξαπέλυσαν στο Γράμμι και στο Βίτοι οι ένοπλοι μηχανισμοί του κράτους με πρωτεργάτες τους Τσακαλώτους, Γωγούσηδες, Νάτσινες, Κιτριλάκης, Χονδροκούκηδες, Δροσογιάννηδες...

7.4.51. Το αίμα συνεχίζει να τρέχει σαν ποτάμι στα κρατήρια, στα ξεροήστα (ή «Νέους Παρθενώνες» σύμφωνα με τον Π. Κανελλόπουλο...), στους τόπους εκτελέσεων.... Στη βουλή δρακόντευα νομοθετήματα ψηφίζονται το ένα μετά το άλλο.

7.4.51. Ένας υπουργός της κυβέρνησης του Σοφοκλή Βενιζέλου εισηγείται την ψήφιση του υπερ-αυταρχικού Δημοσιούπαλληλικού κώδικα:

«...Κύριοι βουλευτές... Επειδή εκ της ψηφίσεως του Δημοσιούπαλληλικού κώδικα εξαρτώνται γενικότερα συμφέροντα του κράτους είναι δι και επιθυμία της Αμερικανικής Αποστολής, η οποία καταβάλουσα, ως γνωστό, το 62% του κρατικού προϋπολογισμού, θέλει να γνωρίζει την οργάνωση των δημοσίων υπηρεσιών, παρακαλώ τη Βουλή όπως δεχθεί το νομοσχέδιο ως ψηφισθέν»... Σε λίγη ώρα ο Δημοσιούπαλληλικός κώδικας ψηφίστηκε απ' τη Βουλή και έγινε νόμος του κράτους (νόμος 1811/51).

Μερικές απ' τις διατάξεις του αντιδραστικότατου αυτού κώδικα είναι: Άρθρο 70 παράγ. 2: Ιδεολογίαι σκοπούσαι την διά βιαίων μέσων ανατροπήν του υφισταμένου πολιτικού κοινωνικού καθεστώτος αντίκεινται απολύτως προς την ιδιότητα του δημοσίου υπαλλήλου. Άρθρο 74: Απα-

γορεύεται εις τους δημοσίους υπαλλήλους η δημοσία άσκησης κριτικής των πράξεων της κυβερνήσεως ή των προϊσταμένων των αρχών κατά τρόπον προδίδοντα έλλειψιν αντικειμενικότητας διά σκοπίου χρήσεως αβασίμων επιχειρημάτων ή του οφελούμενού σεβασμού». Άρθρο 75: Ο υπαλλήλος οφείλει να διάγει εντός και εκτός της υπηρεσίας κατά τρόπον ώστε να καθίσταται άξιος της κοινής εμπιστοσύνης και εκτιμήσεων». Άρθρο 205 παράγ. 2: «Το υπαλληλικό καθήκον προσδιορίζεται τόσον εκ των υπό των κειμένων διατάξεων εγκυλίων, οδηγών και διαταγών, επιβαλλούμενων εις τον υπαλλήλον υποχρώσεων, όσον και εκ της εντός και εκτός της υπηρεσίας εκάστοτε τηρητέας εν γένει διαγωγής αυτού». Άρθρο 206 παράγ. 1α: Η έλλειψης πίστεως και αφοσιώσεως προς την πατρίδα και τα εθνικά ιδεώδη ως και η επιδίωξης, έργων ή λόγω, της διά βιαίων μέσων ανατροπής του υφισταμένου πολιτικού ή κοινωνικού καθεστώτος αποτελεί πειθαρχικόν αδίκημα». Άρθρο 206 παράγ. 1β: «Η εκτός υπηρεσίας αναξία υπαλλήλου διαγωγή αποτελεί πειθαρχικό αδίκημα».

Τρία χρόνια μετά τη μεταπολίτευση αυτό το μνημείο καταπίεσης, καταδυνάστευσης και στραγγαλισμού των στοιχειωδεστέρων δικαιωμάτων των δημοσίων υπαλλήλων επικυρώθηκε με το Προεδρικό Διάταγμα 611 (του 1977).

Στις παραμονές του αξέχαστου «ραντεβού με την ιστορία» (Οκτώβρης 1981) το ΠΑΣΟΚ υποσχέθηκε ότι θα κάνει «εκδημοκρατισμό του

Πατήσια:

Να οργανώσουμε τις κοινωνικές αντιστάσεις

Δυο χρόνια μετά το Οργανελιανό 1984 η φαντασία του συγγραφέα αποδεικνύεται φτωχή μπροστά στη δεδομένη κοινωνική πραγματικότητα, αλλά κυρίως μπροστά στο μέγεθος της ισοπεδωτικής επιχείρησης εναντίον της ανθρώπινης υπόστασης. Σε όλους, τους τομείς οι λειτουργίες των θεσμών και των σήγεσσων μοιάζουν να συντείνουν σ' ένα στόχο: την ελαχιστοποίηση της δυνατότητας να ζήσουν και να δραστηριοποιηθούν άτομα ή κοινωνικές ομάδες - κατηγορίες έξω και ενάντια στα πλαίσια που έχουν χαραχτεί για το σύνολο της κοινωνίας.

Ενεργοί σήμερα ή ραδιενέργειαί αύριο; Το απύχμα στο πυρηνικό εργοστάσιο του Τσερνόπιλ, αλλά και τα υπόλοιπα αυτοχήματα σε Ανατολή και Δύση μας βοσθάντα να δύνεται τα πράγματα πιο καθαρά: — Όλα τα καθημερινά και εκ ίσου σοβαρά οικολογικά προβλήματα, όπως το νέφος, το κυκλοφοριακό, η απάνθρωπη πολεοδομία, τα απόβλητα των βιομηχανιών, τα μολυσμένα από φωτοφόρματα και ορμόνες τρόφιμα, κι ένα σωρό άλλα, πέρασαν σε δεύτερη μοίρα.

— Ακόμη και αυτή η ραδιενέργεια μας έγινε κάτι «κοικεί», αν κρίνουμε από τις ανύπαρκτες αντιδράσεις των καταναλωτών στις συνεχείς αυξήσεις των ορίων ραδιενέργειας μόλινος στα τρόφιμα, που ανακοινώνουν τα διάφορα υπουργεία σε όλη την Ευρώπη και στη χώρα μας.

— Δεν είναι καθόλου περίεργο που πολιτικοί και τεχνοκράτες σ' όλο τον πλανήτη προσπαθούν, με ιδιαίτερο ζήλο, να μας

πείσουν για τα «αγαθά» της πυρηνικής τεχνολογίας, παρ' όλο που καλύπτει μόνο το 5% των ενεργειακών μας αναγκών. Κι αυτό γιατί όλη η διαδικασία μετατροπής της πυρηνικής σε ηλεκτρική ενέργεια χρειάζεται υψηλή τεχνολογία και μεγάλες εγκαταστάσεις, άρα είναι και εύκολα μονοπλήσιμη, πράγμα που συνεπάγεται απεριόριστη εξουσίας μερικών πάνω στη ζωή όλων μας.

— Η σοσιαλιστική κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ διακρύνει την επιθυμία της για αποτυπωνούμενα Βαλκάνια και παράλληλα επιτρέπει να υπάρχουν πυρηνικά όπλα στις Αμερικανικές βάσεις, μελετά, μέσω της ΔΕΗ την εγκατάσταση πυρηνικού αντιδραστήρα στη χώρα μας, μεθοδεύει την εξόρυξη και εξαγωγή Ουρανίου από την Β. Ελλάδα, εισάγει ηλεκτρική ενέργεια που παράγεται σε πυρηνικά εργοστάσια της Βουλγαρίας. Και τέλος, όταν το πιο εισαγόμενο κομμάτι της νεολαίας βγαίνει στους δρόμους, μετά το Τσερνόπιλ, για να διαδηλώσει την αντίθεσή του στη πυρηνική τεχνολογία Δυτική και Ανατολική, Πολεμική και Ειρηνική, εξαπολέλευτης εναντίον του έναντι πογκρόμου, ένιοδαρμών, δικών και καταδικών αντιπυρηνικών διαδηλωτών.

— Η κοινωνικοποίηση της καταστολής (τελικά ο επόμενος νεκρός ήταν απεργός) Αλλά οι απαγορεύσεις και διαλύσεις συγκεντρώσεων έχουν γίνει πλέον καθεστώς. Βρισκόμαστε στην πρώτη περίοδο μεταδικτατορικά όπου η πολιτική δράση

...Κάτω απ' την δαμόκλεια σπάθη του

Δημοσιοϋπαλληλικού Κώδικα...

Δημοσιοϋπαλληλικού κώδικα»!! («ένοιωθαν βέβαια που ήσαν λόγια αυτά και ...ενθουσιάζονταν κι επευφημούσαν γοητευμένοι με το ωραίο θέαμα, μ' όλο που βέβαια ήταν αυτά, τί κούφια λόγια ήσαν», Κ. Καβάφης). Και στα χρόνια της «κοσμογονίας της αλλαγής και του τρίτου δρόμου προς το σοσιαλισμό» συνεχίστηκαν οι διώξεις όσων υπαλλήλων — εντός και εκτός υπηρεσίας — αρνούνταν να είναι υποτακτικοί, σκυφτοκέφαλοι και δουλόφρονες, άβουλα όντα που πρόθυμα χειροκροτούν τα κάθη απόχρωσης αφεντικά και υμνούν την οποιαδήποτε αυθαιρεσία της οποιασδήποτε εξουσίας. Με τις φράσεις «Οι παρακάτω υπαλλήλοι κατηγορούνται ότι... παρεβίσαν τα τάδε άθρα του Δημοσιοϋπαλληλικού κώδικα»

ΓΙΑ. Εντός τριών ημερών από της επιδόσεως της παρούσης καλείσται να δώσεις εξηγήσεις γραπτώς με ποιά ιδιότητα αναμίχθηκες στις ταραχές που έγιναν με αφορμή τον εορτασμό του Πολυτεχνείου κατά τη διάρκεια των οποίων τραυματίστηκες στον κρόταφο». Το 1983 στη Δεσκάτη ένας καθηγητής είχε διωχθεί, γιατί «σε δημόσια συζήτηση είχε ταχθεί υπερ της ελευθερίας του έρωτα και τα βράδια συναντίσταν με μαθητές και μαθήτριες τουν δημόσιων υπηρεσιών για αναφέρουν κάθε μήνα ενδεχόμενες παραβάσεις των υπαλλήλων».

Ταυτόχρονα οι πράσινοι νομάρχες, στυλοβάτες της «αλλαγής», τρομοκρατούν τους δημόσιους υπαλλήλους, επικαλούμενοι το Δημοσιοϋπαλληλικό κώδικα. Μερικά παραδείγματα: Στα μέσα Αυγούστου 1983 στις δημόσιες υπηρεσίες της Δυτικής

Αττικής έφτασε η εμερική εγκύκλιος ΓΝ 386/9 Αυγούστου 1983 του Νομάρχη Δ. Αττικής Αθανασ. Τσιμπούκη (σημειωτέον ότι αυτός έχει και συγγραφικές ικανότητες: πρόσφατα εκδόθηκε το βιβλίο του με τίτλο «Ελεύθερα κείμενα και παραπομπές» το προλογίζει ο «αρχιτέκτονας της νέας Ελλάδας» Αντρέας): «...Ο κώδικας που καθορίζει τα δικαιώματα και τις υποχρέωσης γιά δύολους τους υπαλλήλους του Δημοσίου αποτελεί νόμο του Κράτους και είναι ουλάχιστο άξιο απορίας που διαφέρει τούτο από υπαλλήλους που έτσι εκθέτουν τους εαυτούς τους στις προβλεπόμενες απ' τις διατάξεις του κυρώσεως που έντεχναν την προστασία της Ελλάδας» Αντέρετας: «...Ο κώδ

Ο ΑΝΑΡΧΙΚΟΣ ΑΓΩΝΑΣ ΣΗΜΕΡΑ

Τα παρακάτω κείμενα (όπως και άλλα που πρόκειται να δημοσιευθούν στη ΔΟΚΙΜΗ και που προέρχονται από άτομα ή ομάδες) βρίσκονται μέσα στην δλη διαδικασία για την ανάπτυξη του διάλογου και του προβληματισμού με στόχο την ανασυγκρότηση του αναρχικού κινήματος στην Ελλάδα.

A) ΔΙΕΘΝΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ

Ο ΑΓΩΝΑΣ ΣΤΟ ΠΛΕΥΡΟ ΤΩΝ ΕΚΜΕΤΑΛΛΕΥΟΜΕΝΩΝ ΟΛΟΥ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ ΔΕΝ ΜΠΟΡΕΙ ΝΑ ΠΕΡΙΟΡΙΣΤΕΙ ΑΠΛΑ ΣΕ ΜΙΑ ΣΥΛΛΟΓΗ ΧΡΗΜΑΤΙΚΩΝ ΠΟΣΩΝ Η ΣΤΗΝ ΑΝΤΙΠΛΗΡΟΦΟΡΗΣΗ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΜΠΟΡΕΣΕΙ ΝΑ ΟΛΟΚΛΗΡΩΘΕΙ ΜΕ ΜΙΑ ΕΠΙΘΕΣΗ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΟΥΣ ΥΠΕΥΘΥΝΟΥΣ - ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥΣ ΚΑΙ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥΣ ΤΗΣ ΕΚΜΕΤΑΛΛΕΥΣΗΣ.

Μία στενή αντίληψη του αγώνα είναι καταδικασμένη να αποτύχει, εάν όχι σε σχέση με τους δρους των άμεσων αποτελεσμάτων (καλλυτερεύσεις, αύξηση της επαναστατικής συνείδησης, ανάπτυξη του κινήματος) οπωδήποτε σε σχέση με τους δρους της μετατροπής των σχέσεων δύναμης.

ΟΛΙΚΟΤΗΤΑ

Ο επαναστατικός αγώνας είναι ένα γεγονός «ολικό», εμπλέκει τη δυνατότητα της ζωής όλων των εκμεταλλευόμενων σ' όλα τα διαφορετικά μέρη του κόσμου, από αυτό η αναγκαιότητα μιάς «ολικής» επέμβασης του επαναστάτη, ακόμα και στην περίπτωση που αυτός ο τελευταίος βρίσκεται σε μιά δεδομένη στιγμή να δρα σε έναν αγώνα «μερικό» και ως εκ τούτου «ενδιάμεσο».

Αλλά αυτό το ενδιαφέρον δεν μπορεί να περιοριστεί στην απλή ανάγνωση των εφημερίδων, στο να κρατείσαι πληροφορημένος πάνω στα πράγματα που συμβαίνουν στον κόσμο.

Πρέπει να πάει λιγάκι (ή πολύ) πιό πέρα.

Ο προλεταριακός διεθνισμός είναι ως εκ τούτου μιά ενεργητική επέμβαση, μιά συμμετοχή στον αγώνα των εκμεταλλευόμενων, επέμβαση και συμμετοχή παντού όπου είναι δυνατό.

Αλλά υπάρχει ένας λανθασμένος τρόπος θεώρησης αυτής της βασικής επαναστατικής προοπτικής.

Αυτός βάλθικε στην πρακτική, από τα εξουσιαστικά κομμάτια του κινήματος στην δεκαετία του '70 και έδωσε αποτελέσματα οφθαλμοφάνως καταστρεπτικά.

ΤΡΙΤΟΣ ΚΟΣΜΟΣ

Αυτός ο λανθασμένος τρόπος έχει χαρακτηριστικά μηχανιστικά και συνίσταται στο να παίρνει σε θεώρηση αυτό που πιστεύεται ότι αποτελεί το πιό υψηλό σημείο της σύγκρουσης (ας πούμε την κατάσταση των λαών του τρίτου κόσμου), όπου οι κοινωνικές και οικονομικές αντιθέσεις είναι πιο έκδηλες και να τον μεταφέρει —σαν στρατηγική και μεθοδολογική πρόταση— στο εσωτερικό της κατάστασης των πιο προχωρημένων χωρών (τη λεγόμενη μητροπολιτική κατάσταση).

Στο παρελθόν λεγόταν να μεταφερθεί το Βιετνάμ στο Βερολίνο ή στο Λονδίνο ή στο Μιλάνο. Το λάθος βρισκόταν σε μιά λαθομένη εκτίμηση για την ένοπλη σύγκρουση, βλέποντας την σαν μιά μετωπική αντιπαράθεση, χωρίς συγκεκριμένους στόχους και κατεύθυνσεις. Και στη μεταφορά αυτής της αντίληψης σε καταστάσεις που είχαν και έχουν διαφορετικά χαρακτηριστικά.

Αλλά στην πρακτική δεν ε-

ίδιους.

Το να κάνουμε τα πράγματα μαζί, έχει νόημα πιο σοβαρό και

αντιπροσωπεύει αυτό που θεωρούμε σαν τον πραγματικό προλεταριακό διεθνισμό.

B) Η ΑΥΤΟΔΙΕΥΘΥΝΣΗ ΣΑΝ ΜΕΘΟΔΟΣ ΤΟΥ ΑΝΑΡΧΙΚΟΥ ΑΓΩΝΑ

Η ΑΥΤΟΔΙΕΥΘΥΝΣΗ ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΣΧΗΜΑ ΓΙΑ ΝΑ ΔΩΣΟΥΜΕ ΤΟΥΣ ΑΓΩΝΕΣ ΜΑΣ. ΣΤΗΝ ΓΕΝΙΚΟΠΟΙΗΜΕΝΗ ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΤΙΚΗ ΚΑΤΑΣΤΑΣΗ ΣΤΗΝ ΟΠΟΙΑ ΖΟΥΜΕ ΑΥΤΗ ΜΠΟΡΕΙ ΝΑ ΘΕΩΡΗΘΕΙ ΑΚΡΙΒΩΣ ΣΑΝ ΜΕΣΟ ΜΑ ΟΧΙ ΣΑΝ ΣΚΟΠΟΣ.

Περί αυτοδιεύθυνσης έγινε πολύς λόγος τα τελευταία δεκαπέντε χρόνια. Ισως περισσότερος από τον απαραίτητο. Από την αρχική σιωπή και τις συζητήσεις μεταξύ ειδικών περάσαμε στον πληθωρισμό του όρου. Είναι αρκετό να πούμε ότι ακόμα και τα κόμματα «μιλούν» για «αυτοδιεύθυνση».

Δεν είναι λοιπόν χωρίς σημασία να επαναπροσδιορίσουμε τον δικό μας τρόπο θεώρησης των πραγμάτων.

Όχι μόνο για το εργοστάσιο. Απεναντίας, αυτό είναι ο τελευταίος τόπος της ταξικής σύγκρουσης όπου θα μπορούμε να μιλάμε για «αυτοδιεύθυνση» μέσα στην καπιταλιστική τάξη πραγμάτων.

Μα ούτε ακόμα είναι απλό διανοητικό μοντέλο, ψυχολογική στάση, είναι ανάγκη να το ξανατονίσουμε, ιδιαίτερα σήμερα που ξανάρχονται στη μόδα διάφοροι ψυχολογισμοί, μερικοί από τους οποίους είναι αφελώς σπιτικής κατασκευής και απολύτως ακατάλληλοι να χρησιμεύσουν σαν εξήγηση της ταξικής πραγματικότητας.

Στους ενδιάμεσους αγώνες, τέτοιοι που είναι πάντοτε αυτοί που μπορούμε να κάνουμε, οι δυνατότητες μιάς πραγματικής αυτοδιεύθυνσης είναι πολύ περιορισμένες.

Δεν μπορεί να κοπεί ένα κομμάτι του εδάφους του κεφαλαίου γιατί να βολευτούμε αναπαυτικά

πέραν της εκμετάλλευσης.

Αλλά μπορούμε να χρησιμοποιήσουμε όλες αυτές τις αυτοδιεύθυντικές τεχνικές, που εάν από μόνες τους δεν είναι ακόμη η αυτοδιεύθυνση με το μεγαλύτερο περιεχόμενο του όρου, είναι μέσα αγώνα. Με τη σειρά τους, αυτοί οι αγώνες πρέπει να έχουν την αυτοδιεύθυνση σαν μέσο και όχι σαν σκοπό.

Με άλλους όρους πρέπει να γίνει αντιληπτό ότι η αυτοδιεύθυνση είναι ένα σχήμα τοποθέτησης των αγώνων και όχι ο σκοπός προς πραγματοποίηση (με τρόπο διαχωρισμένο) μέσα σε μιά προοπτική που στο μεγαλύτερο μέρος, παραμένει καπιταλιστικό πλαίσιο.

Πραγματικά, στην περίπτωση που η αύξηση των αυτοδιεύθυνόμενων αγώνων αναπτυσσόταν, θα επέρχονταν μιά πολύ δυνατή κρατική αντίδραση ενάντια σε κάθε αυτοδιεύθυνόμενη σχηματική άποψη, ήδη ενεργούσα, με μιά ριζοσπαστικοποίηση της σύγκρουσης τέτοια που να φτάσει ή σε μιά γενικοποίηση της των αυτοδιεύθυνόμενων διαδικασιών (πρακτικά στην επανάσταση) ή αλλιώς στο γενικό σύστημα κάθε αυτοδιεύθυντικής εμπειρίας.

Θεωρώντας την αυτοδιεύθυνση σαν σχήμα των ενδιάμεσων αγώνων, διευκολύνει να μειωθούν οι κίνδυνοι της μόλυνσης που τα διάφορα κόμματα και οι διάφοροι πολιτικοί απατεώνες

τελευταίας εσοδείας, από καιρό σε καιρό προτείνουν μπροστά στις δικές μας επαναστατικές προσπάθειες. Διευκολύνει να τοποθετηθεί σωστά η ταξική σύγκρουση μα τίποτε περισσότερο.

Είμαστε συχνά αναγκασμένοι να εκτιμήσουμε διαφορετικά την αυτοδιεύθυντική μέθοδο, ακόμα και στην προοπτική των άμεσων αποτελεσμάτων που αυτή μπορεί να δώσει, σε όρους σχημάτων «διαχωρισμένων» από το γενικοποιημένο καπιταλιστικό πλαίσιο.

Αυτό είναι χωρίς αμφιβολία μιά ψευδαίσθηση.

Σ' αυτή τη φάση της ταξικής σύγκρουσης η μόνη δυνατή αυτοδιεύθυνση είναι ως εκ τούτου η αυτοδιεύθυνση των αγώνων, η οποία μπορεί επίσης να είναι «εμπειρία» αυτοδιεύθυνσης της παραγωγής (φυσικά «μέσα σε γυαλί» όπως το χρυσόφαρο) αλλά πάντοτε με την προοπτική να εγγυθεί την αποτελεσματικότητα του αγώνα που κάνουμε και όχι την ψευδαίσθηση (ειδικά ποσοτική) ότι είναι δυνατό ένα οποιδήποτε σχήμα «διαχωρισμένο» στο οποίο να χωθούμε για να επιβιώσουμε «άνοσοι» μέχρι τη στιγμή της επαναστατικής έκρηξης. Κατ' αυτό τον τρόπο η αυτοδιεύθυνση δεν είναι τίποτε άλλο παρά ένα τραγικό άλλοθι.

Γ) ΕΝΑΣ ΔΙΑΦΟΡΕΤΙΚΟΣ ΤΡΟΠΟΣ ΣΤΑΣΗΣ ΜΕΣΑ ΣΤΟΥΣ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΥΣ ΑΓΩΝΕΣ

ΑΓΩΝΕΣ ΟΧΙ ΒΑΣΙΣΜΕΝΟΙ ΣΤΗΝ ΕΞΟΥΣΙΟΔΟΤΗΣΗ ΆΛΛΑ ΣΤΗΝ ΔΙΑΡΚΗ ΣΥΓΚΡΟΥΣΗ, ΣΥΝΕΧΗΣ ΑΝΤΙΘΕΣΗΣ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗΝ ΚΑΤΑΠΙΕΣΗ ΚΑΙ ΤΗΝ ΕΚΜΕΤΑΛΛΕΥΣΗ. ΚΑΘΕ ΑΠΟΠΕΙΡΑ ΣΥΝΑΛΛΑΓΗΣ ΜΕ ΤΙΣ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΙΚΕΣ ΔΥΝΑΜΕΙΣ ΜΕΤΑΤΡΕΠΕΤΑΙ ΣΕ ΞΕΠΟΥΛΗΜΑ ΤΗΣ ΔΥΝΑΜΙΚΗΣ ΤΟΥ ΠΡΟΛΕΤΑΡΙΑΚΟΥ ΚΑΙ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΟΥ ΑΓΩΝΑ.

Η παρούσα κατάσταση έχει γίνει πιο δύσκολη και είναι ανάγκη να αντιληφθούμε ότι η επιμονή στις τάσεις βολέματος και συμβιβασμού προκαλεί καταστροφικά κτυπήματα στην ανάπτυξη του επαναστατικού αγώνα.

Σημαίνει να μειώνουμε την εκδηλωση της σκέψης και της άποψης σε εξάσκηση ρουτίνας, σημαίνει να μεταβάλλουμε τη χρηματική υποστήριξη σε υστερόβουλη ελεγμούσην που είναι βασικά άλλοθι για εμάς τους

κής αυτοαπελευθέρωσης.

Το βάλσιμο στην πρακτική της έννοιας της διαρκούς σύγκρουσης συνεπά